

Side er gjort gjældende, at det vil udbrede en høj Grad af Uklarhed over det Hele. Paa disse Grunde maa jeg støtte det Driste, at man vil stemme imod det første Stykke af Endringsforslaget under Nr. 3.

Ordføreren: Jeg antager, at det er det ærede Things Mening at bringe Sagen til Afstemning i dette Møde, og jeg skal derfor med Fornøielse give Afkald paa at fremsætte yderligere Bemærkninger. Jeg vil kun med Hensyn til den ærede Ministers sidste Ytringer sige, at det maa han selv bedst vide, om Lovens Stilling forbedres eller skades ved at medtage den første Sætning. Jeg tror, at det er det Heldigste, at den bliver staaende, jeg tror, at det hele Spørgsmaal om Examenkommissionerne da vil staa paa en ganske anden og mere simpel Maade, end naar kun den sidste Passus bliver staaende; men jeg skal forøvrigt henstille til Enhver, hvad han i saa Henseende vil stemme for.

Madvig: Jeg skal ikke gaa ind paa en yderligere Diskussion af Sagen; jeg skal saaledes ikke komme ind paa, hvad den ærede Ordfører sagde om, at jeg havde kaldt Tanken om Examenkommissioner noget Nyt. Jeg har ikke talt om at indføre skandinaviske Examenkommissioner, men kun hentydet til, at der i Betænkningen er talt om, at Forbindelsen mellem de skandinaviske Universiteter kunde fremmes ved Examenkommissioner, i hvilken Henseende jeg paaviste, at disse ikke vilde have nogen som helst Betydning. Men hvad der egentlig har foranlediget mig til at tage Ordet, er nogle Ytringer fra min ærede Kollega tilhøire (Nellemann), som let kunde misforstaaes, og som jeg ikke gjerne i den Form, hvori de bleve fremsatte, vil paatage mig et Medansvar for. Jeg tror ganske vist, at der ikke her i Landet udenfor Universitetet findes nogen almindelig udbredt Videnstabelighed, men jeg tror paa den anden Side, at det langtfra kan siges, at den blot kan findes ved Universitetet. Og hvad jeg fremdeles tror, er, at der vanskeligt udenfor Universitetet findes en Videnstabelighed af den Art, jeg

hentydede til, Videnstabelighed, der følge den Literatur, som benyttes af de Studerende, som altsaa kunne examinere under Hensyn til den undervisende Literaturs Tilstand. Og een Ting skal jeg endnu tilføie; naar den ærede Ordfører sagde, at de faste Censurer ikke ville kunne byræde med Myndighed, ikke let ville kunne optage en Diskussion om Detailpunkter med Professorerne, saa skal jeg sige, at der ikke saameget er Spørgsmaal om at diskutere selve Detailpunkterne, som om, hvorvidt disse Detailpunkter overhovedet ere saadanne, som bør komme frem ved Examen, og dertil, til at bestemme Spørgsmaalene, der skulle gives, kan man sandelig nok finde dygtige Mænd, hvorimod det er en helt anden Sag, om de Samme vilde være dygtige til at examinere i disse Spørgsmaal.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, efterat Formanden havde bemærket, at der ikke vilde blive stemt særlig over de Paragrafer, hvortil der ikke var stillet Endringsforslag.

Lovforslagets §§ 1 og 2 (se Tillæg C, Sp. 241—42) ansaas som vedtagne uden Afstemning.

1) Endringsforslag af Kirke- og Undervisningsministeren, tiltraadt af Udvalgets Flertal (Fischer, Madvig, Ploug, Rosenørn-Teilmann og Tobiasen) under Nr. 1 til § 3:

§ 5te Stykke mellem Ordene „de“ og „Professorer“ indstyttes: „ældste af de normerede Professorer efter deres Embedsalder ved Universitetet enten Friholte i de endnu tilbageværende to Professorresidenjer eller en af de 8 istedetfor Volte i de tidligere Professorgaardte oprettede Husleieportioner, ligesom der tilstaaes de“

vedtoges med 31 Stemmer imod 10.

2) Lovforslagets § 3, der med den vedtagne Endring var saalydende:

De 39 normerede Professorer af samtlige